

[Christmas Møller.]

Baggrund for det foreliggende Forslag har den Kendsgerning, at man for et halvt Aar tilbage i Virkeligheden er gaaet ind paa denne Betingelse, saaledes som det ogsaa fremgaar af Bilaget og Handelsministerens efterfølgende Skrivelse, som nok er lidt ulden, saaledes som Ministeren er det, men dog er saaledes, at der ikke kan være den fjerneste Tvivl om, under hvilke Forudsætninger det var, at Nationalbanken og Sparekasserne her i Landet skabte den Ordning, som dels gik ud paa, at et betydeligt Beløb, nemlig 100 Mill. Kr., stilledes til Raadighed for Krisefonden, dels at Sparekasser og økonomiske Institutioner i det hele skulde stille deres Kreditforeningsobligationer til Raadighed for Ordningen.

Derfor bliver da for os det afgørende ved Siden af den Tillid, der maa skabes til en bestemt økonomisk Politik: Skal det som Princip være Personen eller Erhvervet, som skal underbygges i en økonomisk Krisetid som den nuværende? Vi benægter ikke — det vil ogsaa fremgaa af de Bemærkninger, jeg har at gøre til Enkeltheder i Lovforslaget —, at man kan foretage Hjælpeforanstaltninger over for Enkeltpersoner, men vi siger i fuldkommen Overensstemmelse med hele den Maade, paa hvilken vi altid har behandlet økonomiske Krirespørgsmaal, at det ikke skal være Personen som saadan, der skal hjælpes, nej, det skal være Erhvervet.

Derfor mener vi, at ind i Behandlingen af hele denne Sag maa ganske naturligt gaa Behandlingen af en lang Række Foranstaltninger til Underbyggelse af Landbrugets Stilling. Jeg peger paa Kravet om Lettelse af Ejendomsskatterne. Jeg ved naturligvis saare vel, at vi i Henhold til Kriseforliget af 1933 har en Lov, som berører dette Spørgsmaal, men jeg tror, at der er mange uden for mit Parti, som er af samme Mening som vi: at man ikke har taget rationelt paa dette Spørgsmaal ved den midlertidige Lettelse, som her er skabt, og at Tiden nu er inde til at skabe den endelige og afsluttende Lettelse af Ejendomsskatterne i Overensstemmelse med den Vedtagelse, der er sket i det høje Landsting for nogle Aar tilbage.

Jeg tror ogsaa, man maa være klar over, at Spørgsmaalet om en Kornordning for kommende Høstaar maa gaa ind i Overvejelserne angaaende denne Sag, idet det i hvert Fald efter vor Opfattelse ikke vil være muligt at komme til Vejs Ende med Spørgsmaalet, hvis man ikke i saa Henseende kommer til et positivt Resultat. Endvidere anser jeg det for givet, at der

maa visse andre prishævende Foranstaltninger til.

Vi forstaar saare vel, at der paa dette Omraade kan være Vanskeligheder. Paa den anden Side bør ingen, mindst af alle Byerhvervene og Industrien, for hvem Raastofindførsel er nødvendig, glemme, at da Vare køber Vare, vil Opretholdelse af Landbrugets Produktion og Landbrugets Eksport være en fuldkommen Nødvendighed for Opretholdelse af en Række andre Erhverv her i Landet, og dette bevirker efter min Opfattelse, at Foranstaltninger paa dette Omraade er nødvendige.

Det kan heller ikke nytte at sige andet, end at den Smørordning, som er vedtaget, og som i Øjeblikket gælder, med et mildt Ord er blevet en Fiasko — den indeholdt heller ikke Priser og Sæts, som vi for vort Vedkommende var tilfredse med. Jeg skal paa ingen Maade hovere derover — jeg havde naturligvis ønsket, at Ordningen havde givet et bedre Resultat —, men nægte kan man jo ikke, at Stillingen er overmaade vanskelig. For 3 Uger siden kunde Smørpriserne ude i Verden gøres saaledes op: I Schweiz var Prisen lige ved 7 Kr. pr. kg, i Frankrig 5 Kr. 38 Øre, i Tyskland 4½ Kr., i Holland var Hjemmemarkedsprisen 4 Kr. 35 Øre, i Belgien 3 Kr. 80 Øre, i Italien 3 Kr. 70 Øre, i Jugoslavien 3 Kr. 23 Øre og i en Række andre Lande noget mindre; men lavest eller omtrent lavest staar Danmark med sin Hjemmemarkedspris paa det Tidspunkt paa 2 Kr. 10 Øre.

Naar man betænker, at Mejeriproduktionen er af afgørende Betydning for vort Land, kan det, naar man ser paa disse Tal fra andre Lande og fra vort Land, ikke nægtes, at Stillingen er overmaade vanskelig.

Endelig ønsker jeg at gøre den Bemærkning, at man med Hensyn til alle de Foranstaltninger, man her foretager, efter vor Opfattelse i høj Grad maa have Opmærksomheden henvendt paa, at man ikke foretager noget, som vil gøre det vanskeligere, end det er rimeligt, for de unge at komme til. Man taler i denne Tid, som er om Adgang til at kunne gøre Gæld kun er en Ulykke, og Sagen er jo dog den, at for Tusinder, Titusinder, ja mange flere af det nuværende Slægtled var den Mulighed at kunne laane den eneste Mulighed, de havde for at komme i Besiddelse af det produktive Apparat, som gav dem en selvstændig Stilling i Samfundet. Dette gælder Landbruget saavel som andre Erhverv. Hvis man nu fryser det hele alt for meget sammen, hvis man skaber en saadan Mentalitet her i Landet, at man kan behandle de yderste Prioriteter saa nogen-